

Η ΥΠΟΤΙΜΗΣΙΣ

νέα κυβερνητικά μέτρα αυτά καθαυτά. Κατ' αρχάς, η υποτίμησις μόνη της (ὡς διδάσκει

καί ἡ ἐμπειρία τοῦ 1983...) δέν εἶναι ἀρκετή διά νά θεραπεύσῃ τό νοσοῦν ἰσοζύγιον πληρωμῶν, ἐνῶ, ἂν δέν συνοδεύεται ἀπό ἄλλα ἐπιβεβλημένα μέτρα εἰς ἄλλους τομεῖς, ἐνδέχεται τελικῶς νά ὀδηγήσῃ εἰς ἐξουδετέρωσιν τῶν βραχυχρονίων ὠφελειῶν ἐπὶ τοῦ ἰσοζυγίου ἀπό τὰς ἀρνητικές ἐπιπτώσεις τῆς ἐπὶ τῆς ἀνταγωνιστικότητος (αὐξήσις κόστους παραγομένων προϊόντων λόγω ἀνόδου τοῦ κόστους πρώτων ὑλῶν κ.λ., αὐξήσις τοῦ πληθωρισμοῦ). Ὁ ὑπουργός Ἐθνικῆς Οἰκονομίας κ. Κ. Σημίτης φαίνεται νά ἔχη πλήρη γνῶσιν τοῦ προβλήματος, δέν εἴμεθα ὅμως βέβαιοι ὅτι τά ἤδη ληφθέντα «ἄλλα μέτρα» (συμπαραστάσεως πρὸς τήν υποτίμησιν) ἐξασφαλίζουν τὰς ἀναγκαίας ὡς ἄνω προϋποθέσεις, καθῶς, μάλιστα, εἶναι ἄγνωστον εἰσέτι τό ἀναφερόμενον εἰς τήν ἐνίσχυσιν τῆς παραγωγικῆς-ἐπιχειρηματικῆς δραστηριότητος «σκέλος» τῆς κυβερνητικῆς πολιτικῆς. Ἡ υποτίμησις προσφέρει ἕνα βραχὺ σχετικῶς χρονικόν περιθώριον χάριτος, ἐντὸς τοῦ ὁποίου πρέπει ἡ οἰκονομία νά ἐπιτύχῃ βελτιώσεις «ἐπιδόσεως» –εἰς χώρους, ὡς ἡ ἀνταγωνιστικότης, ἡ παραγωγικότης κ.λ.– ὥστε νά ἀξιοποιήσῃ ἐπὶ μακροπροθέσμου καί διαρθρωτικῶς ὀρθοτέρας βάσεως τὰ (προσωρινά) πλεονεκτήματα διά τὰς ἐξαγωγὰς καί τήν ὑποκατάστασιν εἰσαγωγῶν. Φοβούμεθα ὅτι τό ὑφιστάμενον «ψυχολογικόν κλίμα» (διά τό ὅποιον εὐθύνεται ἀπολύτως ἡ κυβέρνησις) θά ἔχη παρενέργειας, δυναμένας νά «ὑπερκαλύψουν» τὰς θετικές ἐπιδράσεις τῆς υποτιμήσεως –ὅπως, ἄλλωστε, καί τῶν περικοπῶν τῆς ΑΤΑ ἐπὶ τοῦ κόστους παραγωγῆς (δηλαδή, τῆς ἀνταγωνιστικότητος)– καί νά συμβάλουν εἰς περαιτέρω ἐπιδείνωσιν τῆς καταστάσεως.